

En förlorad himel

Då var ingenting bra. För hur bra man än har det lyckas man alltid hitta något att klaga på. Först nu, när jag varit i helvetet, känner jag igen himlen. Himlen jag en gång levde i. Jag skulle fylla tio år den veckan, men den där dagen var jag fortfarande bara nio. Den där dagen, dagen då allt förändrades. Jag minns allt som om det var igår, jag kan fortfarande känna samma känslor som då, även om de då så glada känslorna nu alltid följs av sorg, tårar och saknad.

Det var mitt i sommaren, en sådan där riktig sommardag då solen sken och värmen fick glasspinnarna att smälta och saften att rinna ner på fingrarna innan man knappt hunnit ta första tuggan. Jag vaknade tidigt. Jag blev väckt av fågelsången som hördes in genom det öppna fönstret till mitt rum och solen som silade in mellan de vita persiennerna bländade mig när jag öppnade ögonen. Jag sträckte på mig och drog in den härliga doften av nybakat bröd som blandades med lukten från rosorna som blommade utanför mitt fönster. Mamma bakade alltid bröd på lördagsmorgnarna. Härligt, färskt och hembakt morotsbröd till frukost var det bästa jag visste och jag rusade ut i det stora köket där mamma var i full gång med att ta ur de gyllenbruna limporna ur ugnen. Hon var som vanligt redan påklädd och under det mjöliga förklädet bar hon en vackert solgul sommarklänning. Det blonda håret var uppsatt i en slarvig knut och när hon vände huvudet mot mig och log trillade en slinga ner i ansiktet. Hon drog den irriterat bakom örat och sedan hade hon åter det där leendet på sina läppar.

- God morgon älskling. Har du sovit gott? Sa hon med klingande, ljus stämma.

- Jo då, svarade jag och slängde en längtansfull blick på det rykande varma brödet hon just tagit ut ur ugnen. Hon såg min blick och skrattade.

- Ska vi inte vänta på de andra innan vi börjar?

Med de andra menade hon min pappa och lillasyster. Precis då hon sa det kom min pappa in genom dörröppningen till köket. Han var lång och smal, det bruna håret var rufsigt och han var klädd i en grå morgonrock. Halvt kysande såg han sig omkring samtidigt som han gäspade och sträckte på sig. När han fick syn på mig och mamma bort vid spisen utbyttes den trötta minen mot ett glatt leende. De log alltid, mina föräldrar.

Ibland undrar jag om allt som hände sedan var mitt fel. Jag var alltid den som klagade och tjtade. Aldrig nöjd utan skulle ständigt ha mer. Den morgonen bestämde jag mig för att jag ville åka till djurparken. Jag brydde mig inte om mina föräldrars ord om hur varmt det skulle bli och hur mycket bättre ämnad dagen var för en utflykt till stranden. Om jag hade lyssnat på dem kanske ingenting av det som sedan hände hade hänt. Kanske hade vår himmelstillvaro fortfarande existerat. Men bortskämd som jag var, med allt för snälla föräldrar, fick jag till slut som jag ville. Vi skulle till djurparken.

Bilen var varm och luktade instängt. Den gamla Volvon var gammal och lät hemskt när man körde den, men pappa älskade den vita, ålderdomliga skrothögen och vägrade att köpa en ny. Vi satt där i hettan, pappa som körde, mamma bredvid honom och jag och min syster i baksätet med en välfylld picknickkorg emellan oss.

Vägdammet yrde där vi körde fram på de krokiga grusvägarna. Det var den sista minuten i himlen. Den sista. Om jag hade vetat det hade jag spenderat den annorlunda, men jag visste ju inte. Vi satt där tysta och lyssnade på radion som spelade en av min pappas favoritlåtar. Lugnet bröts plötsligt av ett skrik. Skriket kom från min mamma och följdes av ett fräsande då pappa trampade ner bromsen i ett hopplöst försök att få stopp på den vita Volvon samtidigt som han vred på ratten så att bilen krängde till och vi alla slängdes med ett kraftigt ryck åt höger. En hård smäll, skärande ljud metall mot metall och glas som splittrades. Jag hann aldrig förstå vad som hände. Jag bara skrek och skrek, ända tills det gick upp för mig att allt var tyst omkring mig. Det ögonblicket var det värsta i mitt liv. Jag förstod direkt att något var fel. Sakta lät jag blicken glida över förödelserna omkring mig. Luften var fylld av damm, överallt låg glassplitter och det luktade bränt. Mitt i allt satt de, min mamma, pappa och syster, orörliga som om de blivit förstelnade. En glasbit hade grävt sig in i min lillasysters kind och jag såg skräckslaget på blodet som rann nedför hennes bleka kind. Hon såg så överklig ut där hon satt. Så lugn, med de blonda lockarna mjukt vilande på axlarna och ögonen slutna. Jag kände hur tårarna började tränga fram ur mina klarblå ögon och sakta rinna nedför mina dammiga kinder.

De var döda. Även om jag på ett sätt förstod det redan då, den stunden då jag såg glasbiten i min systers kind, tog det veckor för mig att helt ta till mig det. Jag kommer inte ihåg så mycket av tiden efteråt, antagligen var jag i chock. Jag minns att jag alltid blev lika förvånad när jag vaknade, slog upp ögonen och fann att det inte var mitt rum med de rosa tapeterna och vita persiennerna jag var i. Varje gång tog det mig ett tag att komma på vad som hänt. Varje gång började jag gråta.

Eftersom jag inte hade några släktingar hamnade jag på ett gruppboende den första tiden. Det var alltid människor runt omkring mig. Ändå kände jag mig ensam i världen. Ensam med min smärta och saknad. Smärtan och saknaden efter allt jag haft i livet som nu var borta. Borta för alltid. Jag gick runt med en ständig klump i halsen. Den hindrade mig från att äta, den hindrade mig från att tala och snart var jag som ett spöke. Mina revben stack ut och jag varken hördes eller syntes.

Mannen som körde var full. De sa det till mig och undrade om jag förstod. Han hade kört på fel sida om vägen, han hade kört alldeles för fort. Förstod jag? Det var klart jag hörde vad de sa. Klart att jag förstod att allt var mannens fel, inte min pappas. Eller gjorde jag det? Var det inte mitt fel? Var det inte jag som gjort att vi satt oss i bilen den där lördagsmorgonen, istället för på cyklarna till stranden? Mitt tjat. De där tankarna fanns alltid hos mig. Låg där och malde, dag som natt. Det gör de fortfarande.

Till slut hamnade jag i ett fosterhem. En stor familj på landet. De hade ett stort, rött trähus med flagnande färg och trasiga fönsterrutor. Det var alltid kallt i huset. Kanske berodde det på de trasiga fönstren, kanske på min saknad av underhudsfett. Här bakade man inte saftigt morotsbröd på lördagsmorgnarna. I det trånga, mörka köket serverades bara torrt, orostat franskbröd med sötsliskig aprikosmarmelad till frukost. Men det spelade ingen roll. Jag hade slutat äta frukost. Lunch också. Men när det var dags för middag kurrade min mage så mycket att jag var tvungen att få tyst på den.

Jag blev en främling i familjen, ingen visste hur de skulle behandla mig. Snart fick jag börja skolan igen och

där var det likadant. Jag gick runt för mig själv och levde i en drömvärld. En värld där allt var som innan, som innan den där morgonen. Varje gång jag ryktes bort från den, tillbaka till verkligheten kände jag på nytt den där sorgen och saknaden. Det tärde på mig mer och mer. Till slut bröt jag ihop. Jag var så mager att man kunde nå med händerna runt min mage, jag sa inte ett ord och började hallucinera. I skolan förstod man att något var allvarligt fel och skickade mig till ett sjukhus.

Vitt. Skinande vitt och kliniskt rent, tystnad som endast bryts av ljudet från hasande tofflor ute i korridoren, den stickande lukten av rengöringsmedel och desinfektionsmedel. Jag hatar sjukhuset. Det är så långt man kan komma från vårt gamla hus med de färgglade gardinerna, varma golv och det ständiga ljudet av skratt som klingade mellan väggarna. Jag ligger här, omgiven av pipande apparater och med sladdar fästa på kroppen. Jag får inte gå upp. Jag är fången. Instängd. Instängd i mig själv, med mina tankar som enda sällskap. De kretsar ständigt i min hjärna, jag är helt utlämnad till dem.

Vissa dagar spelar lyckliga stunder för mina ögon, andra dagar är det de mörka som finns där.

Det är svårt att gå genom livet utan ärr. Mina är fortfarande öppna sår, än rinner blodet. Kanske kommer de en dag att läka ihop till tunna, vita linjer. Men linjerna kommer alltid finnas där, som en påminnelse. En påminnelse om det som var. Linjer lika vita som molnen på den ljusa himlen den där dagen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren artificial_reality med Poeter.se id #23819 innehar upphovsrätten